

[Henry Christensen.]

har villet gabe over mere, end man har kunnet magte. Det er det, der er situationen, som vi står over for i øjeblikket. Hele den danske befolkning vil nu komme til at mærke følgerne af, at vi manglede overblik, og at ikke mindst den regering og det finansministerium, som fremfor nogen måtte være forpligtet hertil, manglede det fornødne overblik til, at de rigtige valg kunne være truffet. Jeg tror, det er den lære, vi fremfor noget har brug for at drage af det tillægsbevillingslovsforslag, vi her behandler. Det gælder jo, at finansudvalget også har behov for, at man lægger tingene sådan til rette, at vi bliver i stand til virkelig at fastholde det fornødne overblik, så at de rigtige valg kan blive truffet. Jeg ved ikke, om det var en idé, at vi her i salen fik anbragt, måske ovre på den væg dér, med flammeskrift, gerne med røde bogstaver — de gør stærkest indtryk — at nu har vi brugt på tillægsbevillingen så og så mange penge; der var sat så og så mange af, og der er så og så mange tilbage eller: der er overtrukket så og så meget. Hvis finansministeren og tinget og også presselogen hver dag havde de tal at se på, var det muligt, det kunne gøre noget stærkere indtryk på os, og jeg nævner i hvert fald denne tanke til overvejelse, også i det høje præsidium.

Der er jo i den finanslov, vi nylig har vedtaget, afsat 400 mill. kr. til tillægsbevillinger. Vi er vel alle klar over, at nu er det nødvendigt, at vi tager dette tal alvorligt, at vi virkelig lægger det sådan til rette, at vi holder de rammer, vi har lagt, for ellers vil vor økonomi gå i stykker igen. Det er de krav, man må stille til finanslovbevillinger og tillægsbevillingslov. Vi må erkende, at vi kan ikke undvære tillægsbevillingssystemet, vi må erkende — og det gør vi alle — at der i finansårets løb på en række områder opstår krav om ting, som gør det nødvendigt at handle hurtigt, som gør det nødvendigt også at anvende penge. Men vi må understrege de to betingelser, der må være afgørende for, at bevillingsandragen-

der kan gennemføres som tillægsbevillinger, og det er for det første, at det virkelig drejer sig om uopsættelige bevillinger, og for det andet, at det drejer sig om uforudselige bevillinger. Hvis vi går alle de andragender, der nu findes i tillægsbevillingslovsforslaget, igennem, vil vi jo finde adskillige, der knap nok opfylder de to betingelser, som jeg tror det ville være rigtigt for os at understrege må være opfyldt. Jeg ville gerne, om den højtærede finansminister under denne forhandling kunne give et tilsagn om, at man nu i hvert fald i finansministeriet er indstillet på, at de to betingelser og måske også andre skal indskærpes og efterleves i højere grad, end vi hidtil har gjort det.

Jeg skal afstå fra en detailgennemgang af de mange ændringsforslag; finansudvalgets ærede næstformand, ordføreren for socialdemokratiet, har jo allerede givet en oversigt over dem og også omtalt en række af de ændringsforslag, hvorom der er uenighed. Jeg skal derfor for de flestes vedkommende nøjes med at henvise til betænkningen, og hvad der i øvrigt foreligger om dem, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til enkelte af ændringsforslagene.

Der er først spørgsmålet om det meget omtalte schweizerlån på små hundrede millioner kroner, der jo, som det ærede medlem hr. Kaj Andresen rigtigt gjorde opmærksom på, oprindeligt havde sit udgangspunkt i den statsgaranti, der var givet Vestkraft, for at Vestkraft kunne skaffe sig nogle midler til at finansiere den opbygning, som Vestkraft er i færd med, og som jo er et vigtigt led i den erhvervsudvikling og egnsudvikling, som skal finde sted dér, hvor Vestkraft virker. Vi ved også, at noget tilsvarende gjaldt for SEAS, det sydsjællandske elektricitetsværk, som også omfatter Lolland-Falster, og som i øvrigt er i nært samarbejde med NESAs, og at begge disse to store elektricitetsværker med en statsgaranti havde været i stand til at erhverve sig de fornødne udenlandske lån, som de i situationen mente at have haft